



**22. szám.**  
 Junius 2-án 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.  
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50  
 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál. —  
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

**XVII. kötet.**

## A magyar gazda panasza.

Ismét vége a szüretnek,  
 Ujra minden elfagyott,  
 Minket égbe' sem szeretnek,  
 A jó Isten elhagyott.  
 A jó Isten a kit szeret,  
 Mindig azt látogatja meg:  
 A szentírás így beszél,  
 S tavasszal fú őszi szél.

Hogy ha jól beszél az irás:  
 A jó Isten itt lakik,  
 Mert itt nem szünik a sirás,  
 Bánatban vagyunk nyakig.  
 Minden munka és verejték,

Mit nagy szorgalomban ejték —  
 Évről évre füstbemegy,  
 Nincs se föld-, sem égbe' kegy.

És ez így megy mostanában  
 Tizenyolcz esztendeje.  
 A csapásnak e határban  
 Nincs vége sem eleje.  
 Még a természet is gyászol,  
 Mig örökre tán elgázol.  
 És ezt mind a muszka hozta,  
 A sok fagyást ő okozta, —  
 Onnan jó nyáron is tél,  
 A hit-rege így beszél. —

**A kortes.**

## Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádárhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Ne tesik semit filnyi, lesz mar haboru! A medig csak hadi kiszületeket csináltak, mindig azt hitem, hogy lesz belüle csak megint bikesig: de most mar bikesiget akarnak csinálni, gyün kongressus, most mar lesz haboru. Is ez szükséges. Mikor emberek ugy elszaporodnak földön, hogy keveseb van kenyir, mint ember, akor statusoe-

conomia azt parancsol, hogy vagy kenyeret kel megszaporitanyi, vagy kenyirfogyasztokat kel megkevesbitenyi. Utolso könyeb. Azi t haboru nagyon jo — nekünk, kik ithon maradunk. Csak mar mig azt meghalanik, hogy hitelezöinkbül alakulta önkinytes legio, mar ahöz magam izz componalnik egy lelkesítő indulot, hogy ne hagianak magukat utolso emberig. De dehogy

megy a hitelező haboruba! ha megy izz, csak hatul megy, is oda izz csak azir megy, hogy ökröket el ad hadseregnek dragan, megveszi bőrüket hadseregtől oleson, ugyanazt bőrt megint el ad hadseregnek mint esizmatalpat dragan, ütökzet után megvesz elesetek csontjait oleson, is ugyanazt, mint suviezket megint elagya dragan ugyananak hadseregnek, kinck csontjabul esinyalta.

Hanem had azir csak nem kel filnyi, od van mar a Benedek! Nem azir mondok, mer hogy ő izz magyar, meg hogy ő izz *nostras* (Teczik tunyi, *én se vagyok papista*); de csak hiaba, azt mondok én, hogy Benedek majd megismerttet franya burkust nevinek historicus anagramaival, is a mig minket fog ő „bedecken,” adig majd lesz tüle „beneked!” Bismarknak.

Csak mar szölö, meg krumpli el ne fagyta volna!

Pedig ez elen izz volt nekem jo inditvanyom, csak kar, hogy elkistem vele.

Meteorologusok elismernek, hogy nagy ütökzetek napjain időjaras rögtön megszokta változni. Aspernyi ütökzet alata izz nagy bumbedű miata eezere ég, föld beborulta, is tisztá időbül let nagy eső. A mit onand magyaraznak, hogy nagy levegő megrazas felibreszti alombul felhöket. Had mar most milyen jo lete volna, ha Majus 23-ikan ilyen bumbarozas let volna valahol. Nekünk van 800 ezer katonánk, burkusnak van 500 ezer, olasznak van 300 ezer; azutan összesen mind haromnak 2800 szaraz földi is

5000 tengeri agyu. Hat mar most ha enyi sok hatalom mind fölhasznaltata volna fagy elöt egy napal ara, hogy kezgyen el lövöldöznyi, nem let volna szüksig golyobist tenyi puskaba, csak ugy: hat etül megvaltozta volna időjaras, nem lete volna fagy, ihatunk volna aldmost haboru vigin. Igy nem tudom, izzunk-e? Mert a majus 24-iki fagy ugyan megmagyarazot egész Austria-nak is Magyarorszagnak, hogy mi az a *közös ügy?*

Persze, Ost Deutsche Post ere izz azt mond, hogy ez a fagy se let volna, ha Rajxrat most együt ülne. Hírnök pedig azal bünteti benünket, hogy ez is természetes következménye *masodik feliratnak*. Historice igaz, hogy 1836-ban *országgyűlis makacs elenalsza következtiben* ipen ilyen fagy volt, mint idén. Ha felsőhazban 4 szavazattal minoritasban nem maradunk, *Orban* izz masikipen viselte volna magat. Ezt Idök Tanuja izz bizonyitanyi fog, hogy *Servaczius, Prongraczius, Bonifáczius* elöt nem kel kiültetnyi zöld reminsigeket, mert Sofia napja izz hideget hoz. Hanem hiaba! világ nem halgatja mar profetakat, — csak szinhazban.

Elig szomorú világ biz ez; is én alig varok, hogy parisi congressus elkiszítse azt az új darab földet, a mi mig földglobuson nincs, is a mivel minket karpotolni akarja Velenceir, hogy mingyar oda mehesek laknyi.

Alazatos szolgálja

**Tallerossy Zebulon.**

### Két elő-órs beszélgetése a siléziai határon.

*Magyar baka.* Gyüttök-e már verekedni? hej.

*Burkus landwehr.* Nem lehet; még most pörköljük a früstökre való kávé.

*Magyar baka.* No csak pörköljétek.

*B. l.* Hát ti früstüköltetek már?

*M. b.* Még tegnap.

*B. l.* Mit früstüköltetek?

*M. b.* Paprikás szalonnát.

*B. l.* Méreg a!

*M. b.* A kell a háborúba.

(Két óra múlva.)

*Magyar baka.* Még se jöttök verekedni? héj!

*Burkus landwehr.* Most öröljük a kávé.

*M. b.* No hát csak öröljétek hamar.

(Másik két óra múlva.)

*Magyar baka.* Te oda át! Gyüttök-e már?

*Burkus landwehr.* Mingyá! Csak elébb kávé főzünk.

(Újabb két óra múlva.)

*Magyar baka.* Megittátok-e már azt a kávé? hej!

*Burkus landwehr.* Nem lehet, mert nagyon forró.

*M. b.* No hát fűjjátok!

(Megint két óra múlva.)

*M. b.* Hop, hop! Mi lesz már? Nekem itt mind elfagy a szalonnám a nagy várakozásban.

*B. l.* Ha elfagy, itt a kávé, gyere érte.

(Este felé.)

*Magyar baka.* Hát már mit csináltok megint?

*Burkus landwehr.* Ujra kávé pörköljünk.

*M. b.* No ugyan álmos hadsereg lehet az a tietek, ha folyvást fekete kávéval kell ébren tartani!

## Thekinthetes szerkesztő úr!

Engedelmet khírek, hogy olyan rigen semit sem irtham, hanem annak az vút az ukha, hogy nagyun be-theg vütham. Miútha phedig fhülegíssigesedthem, azútha én is a gescheft után láthok, nem irhattham, mer hát az a Schlesvig Halsteini belogerüingszüschtand minden juravalú dhiplumáthot muzgásba huzott, annálflugva én is huzzá láttham ephes züm beischphil a Phferd-lifh-rüinghó, mihelyet az egíssigem engedte.

Sokba kherüt a bethegsigem az igaz — de so war ijach mensch bin, sokkhal tübbe kherüt az egíssigem, mert khírem alássan, a mint fhülkelhettem, mingyá menthem luvakat üsszeszedni, is mundhatom vút is rajta szíp hasznum, minthugy netto 3000 fhurinthot nyertem a pherdelifherüingon. Igaz, hogy a phrimedonna luvat in vetem 110 fthé, uszthán khaptam írte 150 fut. A zweite Khlass luvat vettem 80 fut, és cladhtham 120 fthon — így uszthán üssze szhaphorodott a Scháb 3000 fhurintra.

Hanem — ephes merkwerdig — mig a szivem is fháj, a lelkem is sir bele, mert az egisz 3000 fhint rebach mind pherdü. Hugyan? thetszik kérdezni.

Ach vaj! — alig merem elbeszlni. Hát khírem alássan elgyüth huzzám a bárón úr s arra khirt, hogy, miúthán ü epeze a magnáthen thofelné van, hát adjak khülesön nekhi phinzt, mert nekhi khül, ha phedig khülesön nem akharok nekhi adni, hát vegyem meg a malomríthi phusztáján az üszi vetkiseket elüre.

Hab ach mach gedocht — jú gescheft lesz, ennilflugva khimenthem must khít hete a barón urral a phusztára s megnizthem a gabunát. Láttham, hogy lesz legalább 4000 csomó üszi rozsz, gondótham ezir adhatuk 3000 fut, mert ezen alterum thantrumot fhugok nyerni. Mondtham a barón urnak hogy az üsszes ruzsz vethisír aduk nekhi 3000 fut is a szhalmát utt hagyóm nekhi nyumthatás után. A barón úr rá ált, mer khüllött nekhi a moós; hanem khikütötte, hogy én tarthuzom learatni elnyumthatni és a szhalma mind az üvé marad.

Én rá áltam, megírthuk a szherzüdést, hogy az 1866 ívi üszi ruzsz thermist üsszesen megvethem 3 ezer fhun, de éni thartuzom azt learatthatni, elnyumtathatni, és a szhalmát üsszerakva utt hagyni.

Ürúthem nagyon ennek a jú gescheftnek, mert vút reménysigem, hogy legalább 1500 phesti mirü 1 uzsom lesz, ezt phedig cladhatham 5 fthal lesz a 3 ezer fbúl — 7500. Szhaladhtham is mingyá a jégvert assecurationhó, hogy bizthosítam a thermist magamnak. Az egiszet 10 ezer ftha bizthosíthotham, hogy ha a jég eltalálja verni — legalább jú suma phinzt kapjak és nyereshigem is legyen.

Fizettem a biztosításir 180 fut — nü gundótham magamba, most má békhivel alhathuk az arathásig — akkhur aszthán maj thüz ellen fhugom biztosítani.

Hanem Grosartig! noch nix dagewesen! szhürnyüsig — az egisz khalkülüs elvitthe az ürdög, mer a mút hiten nekhi gyütt a fhagy, és mind elfhagyutt; a bárú úr meg a phinzem nem akharja visszaadni.

De az nem elig, hogy a phinzem uda veszeth, hanem must meg azt khiványa, hogy az üres szhalmát lekhaszálthassam és üssze rakhassam, mer khülümben a khuntrakt irthelme szherint bephüröl.

Hat das di Welt gesehn? in veszthem a phinze-met, in fhizetthem az assakhüratiüirt — must meg azt is khivánja — hogy még in thakaríthassam neki üssze, ez már még is khírem ephes a raríthát!

A mit a pherde-lifherüingon nyertem — azt a gabuna schpekhüláteziön szhipen elveszthettem, míg rá is fhizettem.

Ez az in dulgom egészen hasunlít a Schleswig Hallsteinéhó, az is megvan vive — biztusítva is van — de mikhur az a fhagy utt is elronthott mindent, uszthán ha minden elfhagyutt, és khára van az embernek — még azt is khivánják, hogy minden rendbe huzassik a maga khültsigin, mer khülümben majd ükh szhednek mindent rendbe.

alázatus szulgája

**Abrahám Khucsmásos.**

## Ismét és utoljára a bihari főispánról.

Az öreg boldogult József nádorral mint regnicolaris deputationalis tag járkálván gr. Z...i a vízszabályozási ügyben, egyszer csak levelet kap valamelyik uradalmából, a mit midön elolvasott, igen megháborodott és annyira elmerült saját ügyei fölött, hogy elszoródtan, mintegy fenn szóval gondolkozva elkiáltá magát: az a haszontalan nádor! — Meglepetve és megrémülve kérétek a vele lévők, hogy az Istenért vigyázzon: mit beszél, — de ő még mérgesebben kiáltozó, az a tudatlan nádor! most már tudakolni kezdék, hogy hát mért haragudott úgy meg a nádorra? mire felelé, hogy Diószegen mindig boszúságot és bajt csinál nekhi az ott lakó, az a gonosz nádor; s midön kérdezték: de hát miféle nádor az? felelé F... nádor a fiskális; tudniillik, akkor kérétek a *Ferdinánd* nevü magyar embereket *Nándornak* nevezni. —

# A medve vadászok.



*Bruder Danziger.* Hallod-e kedves barátom, Kamerad! Én tudok itt egy pompás medvét, a kit mi ketten könnyen leteríthetünk. A bőrével aztán majd esinálnánk nagy gsheftet. Gyere velem. Én magam is mehetnék ugyan; de nem akarlak kihagyni a mulatságból!



*Bruder Danziger.* No most, Kamerad, ne hagyd magad; hajrá! te fogd elől azt a medvét, majd én meg az alatt megkerülöm és a balszárnját occupálom. Ha meg talál ölni a medve, ne búsulj semmit; én hazaviszlek a hátamon.

# A medve vadászok.



*Bruder Danziger.* Vivát. Megöltük a medvét! Te talán sebet is kaptál? Látod, mért nem vigyáztál magadra. Már most emiatt majd meg sem említhetek a referátumban, a mit a Jagdzeitungban e vadászatról közölni fogok, hogy ne szégyeld magadat, s magamra vállalom az egész kalandot — barátságból.



Micsoda? Még a medve bőréhez is tartasz igényeket? Ezt nem értem. Tudod mit? Neked adom a medvének a húsát; az neked többet fog érni. No meg a farkát is. Kell? Nem? No jó! Te veszekedő ember vagy. Látod, hogy ez már az én medvebőröm, mert rám vettem. Ez beesület kérdés. Ha békét nem hagysz; akkor kihivlak duellumra. Micsoda? Hogy te kijössz? Akkor megyek a bíróhoz, s majd meglátod, hogy kinek itéli az a medvebőrt?

## Még egy pár történeti adoma.

Ritkán látogatván meg Nagyváradon mint megyei székhelyét az öreg gróf Z. főispány, ily alkalmakkor rendesen tisztelegni szoktak nála majd minden helybeli testületek. Történt egykor, hogy a jog akadémiai tanári kar tisztelgése után együtt mentek az öreghez a püspökség és káptalan, ekkor még nagy tekintéllyel és *ius gladii*-al is bíró uradalmak fő ügyvédei, az öreg úr (mert én ötlet fiatalnak még képzelni sem tudom, miután mindig öregnek ösmertem őt, azért csak így nevezem,) az elébbiekkel társalgás benyomása alatt fogadván ez érdemes urakat, azt gondolta, hogy most a kik jönni fognak, azoknak okvetlenül mind professoroknak kell lenniök; valószínű az is, hogy a bejelentéskor elkerüléi figyelmét az illetők állásának megnevezése, elég az hozzá, hogy szívesen és kegyesen fogadván az ügyvédek, következő kérdéseket intézi hozzájuk:

Hát vannak-e sok tanítványitok?

Az ügyvédek tréfás kedélyben lenni vélvén az öreg, e kérdést a jogi gondjaik alatt álló *rabokra* értelmezték és azért ekként felelének:

Fájdalom! bizony sokan vannak, — bár egy se volna, annak örülnék.

Ezt meg az öreg találta furcsa feleletnek, s azért folytatólag kérdi:

Talán rossz erkölcsűek a tanítványok?

Valóban mind fel kéne akasztani — lön a válasz. No-no, meg kell próbálni mindent, hogy derék embereket neveljenek belőlök.

Hiszen eleget nyúzzuk, botozzuk és koplaltatjuk őket, még is csak akasztófára valók maradnak azok Excellentias uram!

Hm, hm!! csóváltatja fejét az öreg, az ifjuság ily szomorú romlottságán, és elbocsátja a vélt tanár urakat.

Távozásuk után bejövő titkárának mondja az öreg: de furcsa professorok voltak ezek, még maguk dicsékedtek, hogy milyen gonosz tanítványaik vannak, — mire a titkár felvilágosítván, hogy hiszen a püspökség meg a káptalan ügyvédei valának ezek, nem pedig professorok, erre az öreg is indulatba jöten kiáltja:

Fogjátok meg! hozzátok vissza őket, előmbe azonnal, s midőn megjelentek, reájok támad, hogy micsoda vakmerőség az tőlök, ötlet bolonddá tenni s magukat professoroknak adni ki. —

B. megye egyik népes városában a forradalom alatt egy hazafias polgár választatván bírónak, hogy forradalom után baja ne legyen, nagy buzgalmat fejtett ki a győzők mellett is. Történt, hogy egy muszka csapat vala vonulandó a városon át, s ennek részére előfoga-

kat kellett rendelnie, minthogy pedig a muszkák elébb agyonhajtották az előfogatokat, azután megették, ha ökrök voltak, vagy eladták, ha lovakat kaptak, tehát a szegény gazdák parasztos furfanggal dolgot találtak szeke-reikkel oly vidékeken, a hol semmi dolguk sem volt, mig elvonul a sáska járás, — a város plébánosa azonban a jog és igazság védelmében még akkor bizva szép csendesen szántatott négy ökrével. Egyszer csak utolsó szük-ségben megjelen nála a kis bíró és kirendeli ökreit muszka előfogatnak másnapra, a plébános egyenesen megtagadta ezt, mondván, hogy azok most ki vannak állva, és ön magának még nagyobb szüksége van ezen kenyér keresőre, mint a muszáknak, mert azt már ő is hallotta, hogy mily ritkán kerülnek vissza az ily előfogatok. — A kis bírótól megtudva a megtagadást a politikus bíró, maga ment el a plébánoshoz, kit erőszakkal is kezdett fenyegetni, erre az öreg székely eredetű és vérű plébános tüzbe jöven felkiáltott:

Adjatok egy baltát! hadd üssem agyon ökreimet inkább.

Mit hallván a bíró, eszeveszetten elfutott.

Néhány nap mulva szigorú idézést kap a plébános felsőbb hatóságtól, hol midőn elébe adatott volna, hogy vádolva van, miszerint hivatalos eljárása közben agyonütéssel fenyegeté a bírót; kérdeze, hogy ki tehetett ily igaztalan és ostoba vádat ellene? azon feleletre pedig, hogy maga a bíró — és így hiteles személy, — ekként fejezé be a tárgyalást az öreg:

Én saját igaz tulajdonommal azt tehetem, a mi nekem tetszik, és én elhajtandó ökreimet agyon ütni kérttem, méltó felindulásomban, baltát, úgy hiszem ezzel nem vétettem semmi törvény ellen; ha tehát e város érdemes bírója magát szinte az én ökreim közé sorolva megijedt és elszaladt, és még panaszkodott is, ezzel tévén valómást hitének nagyságáról és komolyságáról, — arról én épen nem tehetek — dixi!

Egy másik derék plébános, ki minden örömét a könyvek között és lelki-pásztori hivatása teendőiben találá fel, s így gazdaságával épen semmit sem gondolt, midőn látogatói által figyelmeztetett arra, hogy oly gyönyörű szép két csikója van már két anya lovának, hogy maholnap be lehet őket fogni, és akkor négyesbe járhat, mindig azt felelte: elég baj és gond az nekem; egyszer azonban jelentik, hogy megdöglött az egyik szép csikó, — mire egész flegmával felelé, na csak hogy megkevesbedett a bajom velem, — mindezt pedig sehogy sem érthették, kik hallották, hogy mi baja és gondja lehet neki lovaival, ki soha feléjük sem nézett. De csak hamar megjött a magyarázat, mert pár nap mulva jelentik, hogy

a másik csikó is megdöglött, de már erre egészen felvidultan, kiáltott fel: na hála Isten! egészen megszűnt a bajom, mert most már nem kell egy új hámat sem venni, és így több marad könyvekre.

## Adomák.

„Itt a botom végén egy akasztófárávaló gazember van“, — mutat botjával az amerikai bíró egy vádlottára. „Melyik végén?“ kérdé hirtelen a megtisztelt jó madár.

Azon időben, midőn Biharmegyében gróf R. volt az adminisztrátor, ellene egy lángészéről s az adminisztrátor-ellenes párthoz szításáról ismeretes táblabíró, sok ízben a közönséget megnevettető élczetek mondott; ezt meghallván R. . ey, a táblabírót magához kérette, s igen bizalmasan felkérte, hogy többéről élczeteket csináljon.

A táblabíró ezt megígérte. Azonban az ígéréttel napja estvéjén a Sas kávéházba menvén estelizni, ott nagy társaságot, és ebben sógorát is találta. Sogora a belépőt tüstént felszólította, hogy mondjon valami élczet az adminisztrátorra. Erre a táblabíró így válaszolt: mondok, de csak úgy, ha *assignatiót* mutatsz reá az adminisztrátortól.

48-ban történt P. városkában, hogy midőn egy csizmadia-viselt czívis javában exerciroztatta az ujonnan beállott nemzetőröket, a város földesura és jóltevője, bold. eml. B. herceg is a glédába állott. Hanem szerencsétlenségére kissé elhízott ember volt, minek következtében testtörzse becsületesen kidomborodott a sorból.

A fentisztelt ex-csizmafábricans pedig, mint lelkiismeretes, reguláris ember, annak rende szerint megbotránkozott a dolgon s nem késett teljes auctoritással kiáltani a hercegre:

— Beljebb a hassal polgártárs!

— Kedves barátom, ön talán még nem is látta bajos jegyesemet?

— Oh igen, volt szerencsém. Debreczenben láttam a menageriában.

— Ábris! ellopták a tek. földesuraság lovait.

— Mi khüzüm hozzá?

— De azt mondják, hogy te loptad el.

— Mi khüzüd hozzá?

A tokaji hajóhid közepét elbontották, hogy a keletkezett kapun a hajók átmenhessenek, s e miatt a hidon átmenni szándékozók néhány óráig fel lőnek tartóztatva.

Egy jámbor fuvaros ember csak várt egy ideig türelemmel, de végre megunván a sok várakozást bosszankodva fakad ki:

— Hogy az ördög vigye el azokat az átkozott hajókat, hát nem tudják a hidat elkerülni!?

Nagyon bosszantotta rector uramat, hogy hétköznap délutánokon senki sem jár a templomba, csak egy öreg asszony, annak a kedvéért kell neki egy félórát mindig végig énekelnie; pedig nyáron a gyermekek is mind kijárnak a mezőre és a rektornak egyedül kell énekelni, hogy szinte lélegzetet sem vehet és néha még diktálni is.

Egyszer templom után utját állja az öreg asszonynak s elkezdí kapacizálni:

— Ugyan mamikám, az isten áldja meg, nem fél tőle, hogy a rosz világ hirbe hoz bennünket, hogy csak kettecskén járogatunk a templom körül?

Szegény asszony nem ment többet a templomba, míg csak mást nem látott előbb bemenni. Hanem azért nem következés, hogy mi ezt a viczet jónak találjuk.

## Könyvhirdetés.

Budapest özsves könyvvarusait ezennel felhivom „Dolgozataim“ czinü verses és versetlen munkámnak *ingyen* való árulására!

„Szellemi munkákkal mások pénzt szerezni szoktak,“

„Míg nekem vagyonom részébe jöttek azok!!“

„Elmeszülöttimről több lap nem mert vala szólni,“

„Ez fáradságom büszke jutalma legyen!“

A tiszta jövedelmet azomban felajánlom a „Pesti Hirnök“ gyámolítására, azon kikötéssel, hogy Csokonait és Aranyt minden héten egyszer az általam irt bírálattal megleckézni köteles legyen. — Külömben Argentit, Zsedényit és Bismarkot, meg a galambduczot, az általam megénekelt pesti kávéházzal együtt azon módon közölheti, a mint én őket megímeltem, — s most:

„Menj, repülj világba,

Szállj ki kis füzet,

Több leány utánad

Majd talán üget! — \*)

**Szatymási Ficzó.**

\*) Ki az idézett versek valóságában kétkednék, szolgálhatunk a könyvnyomatott könyvből.

## Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Különös uraság ez a természet! Ez előtt három esztendővel absolute *nem adott* az idén pedig csak adhatott *volna*; melyik már a roszbabb állapot?

— — Munkahiány miatt ráértem kiszámítani azon statisztikai adatokat, hogy ha a congressus összeül, mennyibe fog kerülni ennek a mulatságnak minden hete azoknak a hatalmasságoknak, a kiknek egy millió öt-százezer katonájuk néz ez alatt farkasszemet egymással? Tehát egy hét alatt az egymás szeme közé nézésben elfogyasztanak 450 ezer mérő gabonát per 3 ft. 60 kr.; az két millió kétszáz ötvenhatezer forint; huszonegyezer ökröt, per 250 ft. az öt millió kétszáz ötven-ezer forint; — százötvenezer lóra, kétszáz huszonezezer mázsa szénát, százezer mérő zabot, szénát, zabot egyforma áron 3 ftjával; kilencszáz hetvenötezer forint; két millió findzsa kávé (azt is kapnak) öt krajczárjával, ez háromszázötvenezer forint, 2 millió meszszely pálinkát 25 krajczárjával, ez tesz 500 ezer forintot; sánczolásokra feldolgoznak 4 millió kubik földet, az 90 krajczárjával 3 millió 600 ezer forint; azonkívül 2000 öl fát, és 15 ezer mázsa kőszent, amazt 15 firtal, emezt 1 forint 60 krajczárjával, ez tesz ötvennégy ezer forintot. Azután hetvenhét akó tintát, congressusi czélokra, per 50 ft.; az 3850 ft. Tíz ezer rizma papirostot, per 12 ft.; lesz 120 ezer forint. 4500 forint ára spanyolviaszkot kerek számban, a szerződések megpecsételésére, és 30 krajczár ára veres plajbászt, azoknak a keresztül törlésére. Ilyenformán a congressusnak minden hete bele kerül a „bei Fusz“ positurában állóknak tizenhárom millió száz tizenháromezer háromszáz ötven forint és harmincz krajczárjukba; — nem számítva azt, a mi nem liferáltatik. Hát még a dohány, a mi ez alatt elpipáztatik, hát még a sok tubák, a mit a non combattansok mérgükben felszippantgatnak! Hát még a lénung!

— — Rzesow helységben egy medvetánczoltatót egy szabadon legelésző számár hirtelen megrohant, s úgy özszerugdalta mind a kettőt, a gazdát is, meg a medvét is, hogy alig tudták őket kiszabadítani a patái alól. (Ugy van az, mikor a gazda a medvéjének szájkosarat köt az órrára, még a számár is meg meri támadni.)

— — Bismark katonává lett, s maga is ott akar lenni a háboruban, a mit csinált. (No annak a háta mögül biztosan lehetne nézni a háborút; mert ötet nem fogja a golyó.) Az ám, de egy troppau polgár azonnal száz forintot tett ki a fejére, a mit elnyerhet, a ki Bis-

markot akár élve, akár halva elfogja. (Persze! majd neki fog valaki száz forintért Bismarkot!)

— — Egy berlini sörkocsmáros felkért egy burkus poétát, hogy a kocsmaczigéjére, számára írjon egy elmés distichont, a mit az meg is önte, ilyenformán:

„Itt nyakalhatod a nemes árpa tejét,

S benne a bor szeszét, s a kenyér erejét.“

Hanem azután a honoráriumon összeveszesztek. A poéta 16 *Fridrik aranyat* követelt remek műveért, míg a kocsmáros nem akart neki többet adni *egy tallérnél*. Pörre került a dolog, s a bíró megítélte a versvargának — *két Fridrik aranyat*. (Hallja kend, az is szép fizetés két sor versért.) Igen, de nagyon nagy betűkkel van ám írva.

— — Maholnap már nem is lesz elég a szegény ember beszédmódja arra, ha királyokról vagy a királyi hercegekről akar beszélni. (Hogy-hogy?) Hát azt hallottam, hogy a burkus kereszties újság így beszél: „ő magassága, a fennséges korona örökös fia megkereszteltése alkalmával igen szabályszerű magatartást méltóztatott követni.“ (Hát olyan vén korába keresztelték meg, hogy már tudja az uri tempót?) Nem a, csak öt hetes volt, mikor keresztelték. (Hát nem kacagta le valaki azt a kereszties újságot, hiszen az öt hetes gyermek nem bírja magát tartani, más tartja őt is.) Le hát, egy újságíró, s meg is akarták büntetni érette, de az is azt mondta, a mit te, s miután a dajkával bizonyított, ez pedig azt mondta, hogy ő fennséges ugyan nem tartotta magát sehogy, hanem ő tartotta ő fennségét, a mi pedig ő fennséges magaviseletét illeti, ugyancsak *szabályellenesen rikoltozni* méltóztatott. Erre aztán elengedték a büntetést az újságíróknak.

— — Hallom, hogy Aradmegye hatósága részéről közelebb azon intézkedés tétetett, hogy a siralomházbul pertárt csináltak. Miért ne? hiszen ha klarinétosbul 1-ter Commissär, meg Isten tudja mi lehetett? akkor a siralom házbul is lehet permühely, s az analogia nem is nagyon ros, miután, valamint a siralomházbul rendesen halála vitetett a delinquens, úgy innen is, már tudniillik a siralomházbul avanszirozott pertárból sok per a halál áldozatává válik! Igaz, hogy legközelebb is egy pár, részint rablógyilkosság, részint rablás követtetett el Arad megye két különböző országtáján; de azért még se lehet attul tartani, hogy valaki a siralom házába jusson, különben nem csináltak volna pertárt a siralomházbul! noha abban sincsen valami lehetetlenség, hogy a prókátor egyik végén allegáljon az asztalnak, a delinquens meg a másik végén melancholizálhasson.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

**Jókai Mór.**

(Lakása: Országot 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Póldák.